

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Judiciis Ecclesiasticis Ad Germaniæ Catholicæ
Principia Et Usum**

De iudiciis civilibus

Zech, Franz Xaver

Ingolstadii [u.a.], 1765

Titulus XXXI. De Confessis. His rite tractatis sequitur finis Iudicii, quem
explicat

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68163](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68163)

aut Facultatis Juridicæ 88.) Ultima-
to videtur in hac re sentiendum esse,
sicuti loqui solemus de Sententiis la-
tis ex Instrumento, quod postea de-
prehenditur falsum.

TITULUS XXXI.
DE CONFESSIS.

*Conf. Lib. II. Decretal. Tit. 18.
In Sext. Tit. 9.*

§. 419.

POSTQUAM de Probationibus, earum- *Confes-*
que variis speciebus actum est, *tionis ma-*
cendum venit de præcipuo modo, quo *xima*
quis ab onere probandi sublevatur, *vis :*
licet de Confessione adversæ partis,
quæ tantam habet autoritatem in ju-
dicio, ut non solum liberet Actorem
a probationis molestia, sed etiam ad-
mittatur ad enervandas probationes,
quibus maxima vis inesse censetur,
scilicet contra Præsumptionem Juris
& de Jure, contra sententiam, quæ
transiit in rem Judicatam. Præsumptio
enim Juris & de Jure fundata est su-
per re dubia, quam pro vera statue-
L 1 3   runt

88.) CARPZOV. loc. cit. def. 2. BRUNNE-
MAN Proc. Civil. c. 27.

runt Leges, cum veritatem incognitam haberent, Confessione autem partis detegitur veritas, cui cedit rei dubiæ opinio: unde *Confessos in iure pro iudicatis haberi placuit* 89.)

Divisio.

§. 420. Est autem Confessio *Asseveratio illius, quod ab Adversario intenditur.* Dividitur I. in Judicialem & Extrajudicialem. II. in spontaneam, & extortam. III. in simplicem, & qualificatam. IV. in expressam vel tacitam. De singulis pauca subijcimus.

Extra-judicialis an probet?

§. 421. *Judicialis* Confessio dicitur, quæ fit in Judicio & coram Judice competente, pro quo habetur etiam Arbitrator, non tamen Arbitrator. *Extrajudicialis* est, quæ vel non fit in Judicio, vel coram Judice non competente. Hæc regulariter se sola non plene probat, neque sufficit ad condemnandum. In Civilibus semiplene probat, si sit discreta cum expressione causæ, ex qua ortum est debitum, aut præsentem Adversario. In Criminalibus potest sufficere ad torturam, juxta communem opinionem. Plene autem in Civilibus probat, si sit jurata; si facta ad causam piam; si fuerit repetita

petita post aliquod intervallum; si facta publice; si cum expressione causæ in scripto, vel præsentè Adversario; si facta a moribundo, præsertim exonerandæ conscientiæ causa, nisi forte ex circumstantiis contrarium appareat. In Criminalibus autem Confessio extrajudicialis talibus adminiculis adjuncta potest sufficere ad pœnam extraordinariam, præsertim circa delicta, quæ solo animo committuntur.

§. 422. Confessio *Judicialis*, edita a majorenni, contra seipsum, cum pleno usu rationis, in Judicio, præsentè Adversario, de re litigiosa, non repugnans causæ favorabili, Juri aut rerum naturæ, plene probat contra confitentem, modo in criminalibus constat de corpore delicti 90.). Post talem Confessionem in Criminalibus sequitur sententia Judicis: sicut etiam in Civilibus, saltem in Processu ordinario post litis contestationem: in Summario autem, vel ante litis con-

An Judicialis?

Ll 4

te-

90.) Glossa in C. fin. de Confess. has conditiones complectitur duobus versiculis,

Major, sponte, sciens, contra se, ubi jus sit, & hostis:

Certum, lisque, favor, jus nec natura repugnet.

*An Reus
criminis
teneatur
fateri
veritatem?*

testationem sufficit præceptum Judicis de solvendo absque formali sententia. §. 423. Hæc dicta sunt de Confessione sponte facta : alia est Confessio dolose elicit a Judice, vel ficta promissione impunitatis, vel per quaestiones captiosas, quibus respondens inducitur ad perplexitatem, vel denique *extorta* per metum aut per torturam. Confessio dolose elicit, non nocet confitenti : de ea quæ obtinetur per torturam, redibit sermo in Sectione II. ubi de Processu Criminali. Interim supposita qualicumque æquitate, & usu torturæ, dubium movetur, an Reus legitime interrogatus a Judice, teneatur fateri veritatem, & crimen perpetratum, si sciat, de indiciis quidem constare, se tamen non posse plene convinci, nec ordinaria mortis pœna affici absque propria confessione. Obligatio fatendi crimen, & hac confessione sibi mortem consciscendi, videtur valde dura, & supra vires hominis ad servandam vitam suam instinctu naturali obligati. Econtra si Judici competit jus exquirendi veritatem, eamque violentis & severissimis modis extorquendi, videtur ad

ad hoc jus consequi in Reo obligationem pandendi veritatem; nam jus unius infert obligationem alterius. Vel igitur Judex non habet jus exquirendi veritatem, præsertim ad motis truculentis tormentis in causa capitali; vel Reus habet obligationem manifestandi veritatem. Non video, quomodo excusari quis possit a formali mendacio, qui legitime interrogatus negat crimen: quæcunque enim æquivocationes fingantur, si credimus, per eas posse palliari veritatem; eo ipso inferimus, Judicem non habere jus inquirendi veritatem. Permittunt aliqui Juris naturalis corruptores falsiloquium: nec hoc tamen nomine dignantur dictum, quo eluditur interrogatio Judicis legitima: istud enim alio, quam sub infamis mendacii nomine vix prodire potest.

§ 424. Tertio dividi Confessionem *Confessio*
diximus in Simplicem & Qualificatam. *qualifica-*
Simplex est, quando quis fatetur pu- *ta quo-*
re & sine limitatione. E. G. mutuum, *modo ac-*
quod Adversarius repetit, accepi: *ceptetur?*
Delictum, de quo interrogor, per-
petravi. *Qualificata* est, quando quis
fatetur cum Clausula modificante &

restringente. E. G. Mutuum accepi quidem, sed jam restitui: occidi, sed pro necessaria vitæ meæ defensione. Difficultas versatur in eo, an talis confessio qualificata, a Judice acceptari possit aut debeat quoad substantiam, & rejici quoad qualitatem? Pro resolutione sciendum, aliquas qualitates supponere actum omnino distinctum a primario actu, de quo quæritur. In dato exemplo restitutio mutui fit per actum omnino distinctum ab acceptance mutui: unde asserens restitutionem, debet eam probare: acceptatur igitur confessio de mutuo, rejecta qualitate restitutionis, donec probetur. Potest etiam acceptari confessio de occisione, rejecta qualitate defensionis necessariæ, quia hæc defensio dicit præviam Adversarii occisi aggressionem, quæ non supponitur, sed probari debet. Nonnunquam id, de quo quis quæritur, & qualitas adjecta, fit per unicum eundemque actum; & talis confessio non acceptatur aliter, quam cum sua qualitate. Sic si quis fateatur acceptum mutuum sub obligatione restituendi post triennium, non potest Judex rejecta hac qua-

qualitate obligare ad restitutionem ante elapsum triennium, nisi Creditor probet, talem conditionem non esse adjectam: probare hoc Creditor sæpe potest ex præsumptione, statuto, consuetudine, quæ adjectionem talis qualitatis faciunt illicitam, vel saltem improbabilem.

§. 425. Quarta divisio distinguit *Confessio* Confessionem in *expressam & tacitam*. *expressa* Tacita vel fingitur a Lege, vel contingit ex facto, quod Præsumptionem *ta*. ingerit. Talis sæpe est fuga post litem contestatam, silentium ad articulos aliquos, productio cujusdam Instrumenti; nam producens censetur fateri omnia, quæ in eo continentur. Porro Confessio in judicio sponte facta regulariter revocari non potest, nisi probetur error, vel alia causa, quæ talem confessionem redderet infirmam aut nullam.